

Mária Pazárová

Škriatok Bertil

a záhada strateného potoka

ilustrovala Hedviga Gutierrez

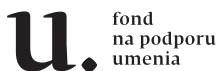

Mária Lazárová

Škriatok Bertil

a záhada strateného potoka

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

Text © Mária Lazárová 2020

Illustrations © Hedviga Gutierrez 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4583-4

Mária Lazárová

Škriatok
Bertil
a záhada
strateného
potoka

ilustrovala Hedviga Gutierrez

slovarť

Obsah

Prečo Bertil nechodí von?	7
Pipo a Olívia	9
Jahodové tajomstvo	12
Darček pre škriatka	14
Postiel'ky z topánok	18
Víla a bodliak	20
Čo je potok?	22
Bertilov omyl	25
Kýchajúca sova	28
Prachové dievčatko	31
Ak mi nedáte jesť, odpadnem!	33
Je to sova klamárka!	35
Nieže mi zješ kamošov!	39
V jaskyni	42
Ak si víla, ukáž sa mi!	45
Hádka	48

Ťrzgači	51
Je čas vyraziť do lesa	53
Ťietajúca myš	56
Hlúpa ozvena	59
Špina a smrad sú mňam	62
Ako sa Hugo zaťal	64
Ťodojed	66
Ľepšie krídla ako vidly	69
Ť lišiaka	73
Ť dierach v koláči	76
Koniec hostiny	79
To vám bola jazda!	82
Ťel'ké upratovanie	86
Najprvšia kamoška	89
Ako sa Ťodojed scvrkával	92
Ť záhade strateného potoka	97
Hugove príslovia o vode	101

Prečo Bertil nechodí von?

Na konci ulice na povale starého opusteného domu žije škriatok Bertil. Má asi sto rokov, možno aj viac. Vlasý má úplne biele a dlhé fúzy smiešne vykrútené nahor.

Každé ráno si škriatok oblečie zelené nohavice a zelený zamatový kabát, poriadne si prečeše strapaté vlasý a zašnuruje čierne topánky. Kabát je už na niekoľkých miestach zodratý a špicaté topánky sú trochu okopané, ale jemu to neprekáža. On totiž nikdy nechodí von.

A načo aj?

Veď cez malé okno v streche vidí, že ulica je pustá a chodníky zarastajú burinou.

V dome má všetko, čo potrebuje. Skriňu s oblečením, batoh s perinami, maľovanú truhlicu plnú kníh a posteľ s kovovými strunami, ktoré zacvendžia pri každom pohybe. Pred posteľou má malý koberec a na nočnom stolíku lampu s kvetinovým tienidlom. Zažína ju však málokedy, pretože cez deň mu slnko svieti rovno na posteľ.

A to je super, lebo Bertil veľmi rád číta.

Prečítal už všetky knihy, ktoré našiel v truhlici, a dokonca aj tie, čo si doniesol z veľkej knižnice na prízemí. Najradšej má, samozrejme, rozprávky. Tie by si čítal od rána do večera.

A tak Bertilovi nikdy nie je smutno.

Trošku klamem, voľakedy mu bolo smutno, pretože sa nemal s kým rozprávať.

V jeden deň sa však všetko zmenilo. Škriatka prekvapila nečakaná návšteva.

Pipo a Olívia

V jedno teplé letné ráno zablúdili do Bertilovho podkrovia dve myšky.

Vybehli po drevených schodoch a ocitli sa rovno oproti škriatkovi, ktorý sedel na posteli a pretieral si rozospaté oči.

„Ach,“ vzdychla nahlas prvá myška a cúvla tej druhej za chrbát.

„Ach,“ vzdychla aj druhá myška a rýchlo sa schovala tej prvej za chrbát.

„Nebojte sa, ja vám nič neurobím,“ upokojoval ich škriatok láskavo, keď videl ich prestrašené pohľady. „Povedzte mi, kde ste sa tu vzali?“

No myšky mlčali a len pozorne sledovali, ako si škriatok zakasal košeľu do nohavíc a na bosé nohy si natiahol podko-lienky. Na ľavej mal veľkú dieru, takže mu z nej vykúkal palec.

„No tak, drobčekovia, kde ste sa tu zobrali?“ nástojil škriatok a veselo si ich premeriaval. Nepodobali sa na seba.

Jedna bola sivá a mala bystrý pohľad, druhá bola ryšavá a stále sa tvárila trochu nedôverčivo.

„Prišli sme z červeného domu pri križovatke,“ osmelila sa nakoniec sivá myška.

„Hm, tam to nepoznám,“ zdôveril sa škriatok a natiahol sa po kabát, čo mal prevesený na posteli.

